

З УСІХ дівчат нашого класу Валя була найнепримітнішою: давалося взнаки те, що й віком вона була дещо молодша від однокласників, та й здоров'ям не могла похвалитися -- лікарі звільнили від занять фізкультурою. З громадських доручень, які тоді давалися молодшим школярам, їй запропонували участь в сантрійці. Може, відтоді цим червоним хрестиком на білій наруківній пов'язці і визначилося її життєве кредо: спочатку -- учениця Зарічненського медучилища, згодом -- медсестра, патронажна медсестра милосердя Товариства Червоного Хреста. А нині -- голова правління районної організації товариства. Хоча й досі поєднує громадську діяльність із обов'язками патронажної сестри милосердя.

Ось уже майже дванадцять років Валентина Григорівна Чайковська опікується тими, хто особливо потребує нашого співчуття: самотніми престарілими, інвалідами. Для більшості із них вона давно стала якщо не рідною, то бодай чудовою подругою. І різниця у віці тут ролі не грає, бо завжди може знайти підхід до людини, підтримати і фізично, і духовно.

-- Ти ж у нас частіше бувай, -- просять старенькі самотні бабусі. -- Ось порозмовляй з тобою про життя, про Бога -- і на душі легше стало. Ніби просвітліло навколо на кілька днів, а потім знов ота стареча хандра нападає. Приходь -- розвій наші важкі думки.

Що може відповісти на це сестра милосердя? Що не вправляєється щоднини обійти оту сотню своїх підопічних? Що увечері з ніг валиться від втоми, від постійних відвідин стареньких? Що не завжди і з домашніми справами вистає часу розправитися? Це -- її особисте. Для інших не обов'язково їй знати. І сідає Валентина Григорівна на свій надійний велосипед -- і знову крутить педалі по Вододимирцю за звичними адресами: вулиця Соборна, 1 Травня, Шевченка... Тут її завжди чекають з нетерпінням. Тут її шанують і на її

жодного разу не відмовляють...

Третій рік триває гуманітарна програма Червоного Хреста "Зимове звернення", в рамках якої міжнародна спільнота на прохання українського Червоного Хреста надає допомогу самотнім, сиротам, інвалідам.

Найпершими відгукнулися на цю акцію червонохрестівці Нідерландів. Ось уже два роки їх посланці перебувають в Україні, вивчають наші справи й досить активно допомагають. Не залишилися осторонь і британці.

Кілька днів тому нідерландці виділили кошти, за які куплено продукти харчування для особливо нужденних наших земляків. Торік такі благодійні гостинці з рук Валентини Григорівни одержали двісті чоловік, а цими днями -- ще 60.

-- Цього пакунку з харчами мені вистачить на три місяці, -- довірливо говорить володимирчанка Христина Яківна Печончик (на фото). Хай Бог береже всіх тих людей, які не дають нам пропасти.

Що може бути кращою оцінкою благородним поривам душі? Чи тим проявам благодійності, яку я писав би з великої літери?

Робота патронажної медсестри милосердя підвладна не кожному, наділеному дипломом медика. Ти повинен бути не тільки спецом в цій галузі, а й своєрідним душевним лікарем, психологом, цікавим співрозмовником і терплячим слухачем. Бо від того, як ти поведешся з людиною, як посприяєш її розраді, залежить самопочуття пацієнта. Нагрубиш, щось зробиш похалцем, не уважно -- і частка довіри до тебе пропадає. А повернути її досить складно.

По секрету Валентина Григорівна поділилася, що таке на перших порах і вона відчула. Та йшли роки, наживався досвід, і все це стало надбанням давно минулих літ.

Якщо хтось сприйме мою розповідь про Валентину Григорівну підбором красивих слів, то не полінуйтесь -- запитайте про неї в її підопічних: вони проти істини не погрішать.

Анатолій ХУТКИЙ.

● Наш сучасник

Валентина -- сестра милосердя

працю моляться: одному ліки відміряти, іншому -- ін'єкцію зробити чи перев'язку, а тому й словесна розрада потрібна. Скарги на медсестру однієї типні: "Валя, чому ти вже два дні не заглядала в хату?"

Пообіцяє зробити ці візити частішими -- і жодного разу не зрадить обіцяному, навіть всупереч зайнятості. Бо знає: коли не вона завітає до самотньої бабусі, то хто ж тоді навідається?

Іноколи Валентину Григорівну можна побачити і з акуратними пакуночками -- це вона розвозить своїм

пацієнтам "гуманітарку" з продуктів харчування. Подеколи чоловік, Анатолій Наумович, власним автомобілем допоможе. Але найчастіше виручає той же велосипед.

Тісно співпрацює В.Г.Чайковська з лікарями центральної районної лікарні: терапевтами Г.М.Лебедюком та Ф.Ф.Блаженко, травматологом А.Г.Шкабком, невропатологом Р.О.Іжєвським. І вони добре вже знають, що Валентина Григорівна задаремно їх від роботи не відриває. Комусь дійсно у цей момент конче потрібна їх допомога, і